

Πληθαίνουν οι ήχοι της απόστασης
καθώς παλλόμενη η θλίψη
ακροβατεί στο διαρκές της απουσίας σου.
Ήσουν της τύχης προσταγή,
ή μήπως τέκνο της οργής.
Ήσουν αχτίδα καταυγάζουσα,
ή ισκίος σκοτεινός
στης κούρασης το μεσημέρι.
Κι αν ήσουν κάτι απ' αυτά
πούθεν έφτασες?
Μην ήρθες μέσ' από θάλασσες επιθυμιών
ή μην ανέβλυσες Πληθαίνουν οι ήχοι της απόστασης
καθώς παλλόμενη η θλίψη
ακροβατεί στο διαρκές της απουσίας σου.
Ήσουν της τύχης προσταγή,
ή μήπως τέκνο της οργής.
Ήσουν αχτίδα καταυγάζουσα,
ή ισκίος σκοτεινός
στης κούρασης το μεσημέρι.
Κι αν ήσουν κάτι απ' αυτά
πούθεν έφτασες?
Μην ήρθες μέσ' από θάλασσες επιθυμιών
ή μην ανέβλυσες από της ωριμότητας
τον κάτω κόσμο.
Μήπως κατέφθασες στο πάλλευκο τοπίο μου
με μίαν υπόσχεση χρωμάτων,
ή ήρθες άφταστη σαν ξεχασμένο όνειρο,
ταράζοντας τον σκοτοδότη ουρανό μου!!!!
Πληθαίνουν οι ήχοι της απόστασης
καθώς πλησιάζεις τραγουδώντας.
Σε ψάχνω, σε καλώ, σ' αναζητώ.
Μα όπως πλησιάζεις, εγώ απομακρύνομαι,
κι όπως πλησιάζω, απομακρύνεσαι κι εσύ.
Τι τύχη βουνό
να 'μαστε ίδιοι.
Μα πάλι
πόσο άδικα μαζί χανόμαστε,
μέσ' στην αδιάφορη σαγήνη!!
Το μώβ του σκοταδιού σου
γύρεψες στο βλέμμα μου,
καθώς κι εγώ, το μώβ αναζητούσα
στο δικό σου βλέμμα.
Αδιάφορος αέρας φύσηξε από Ανατολικά
όπου εκεί αναπαύουμε τη μοναξιά μας.
Κι απόμεινε θλιμμένο το χαμόγελο
ν' ακροπατεί

ανάμεσα σ' εμάς και στον κανένα.
Και έτσι, τυφλωμένοι,
- πάντα κάποιος κανένας είναι που τυφλώνει-
βουτήξαμε στη σκοτεινή σελήνη
αδράχνοντας την ευκαιρία
να παραπλανηθούμε.
Δωροδοκήσαμε το χρόνο
προδίδοντας τον έρωτα
κι έτσι κερδίσαμε τη λήθη.

||_/||

~~~ [σχολιασμός και γνώμες για την ποίηση του δημήτρη μπάσογλου](#) ~~~
